

April 1869, 1ste Afsnit. Denne siger: „Ved de forhaandenværende Stuehuse og andre til Natteophold for Mennesker bestemte Bygninger, som ere tækkede med Straa, Rør eller deslige, skulle over Hovedindgangen Tagene paa den indre Flade overstryges med Ler, og det, naar Hovedindgangen ligger paa Gavlsiden, i Gavlvæggesfladens hele Udstrækning, naar Hovedindgangen ligger paa Langsiden, i en Brede af 4 Fod paa hver Side foruden Indgængens Brede.

Ved en Fornyelse af Taget paa de omspurgte Steder skal, saa vidt den Tagflade gaar, der skal understryges med Ler, Tækkematerialet besæfres med stærkt Messingtraad eller udglødet, med Olie gennemvædet respektive med Oliefarve bemalet Serntraad til Tagløgterne.“ Saa kommer der endnu en Bestemmelse angaaende en ny Indretning af Behoelses- og Soverum. „Ved Nyindretningen af Behoelses- og Soverum maa ikkun anlægges Trægulve, eller Gulve af Asfalt, Cement, godt brændte Mursten, eller Ler med Tjærestrøgning.“ Da saa kommer Bestemmelsen med Henhyn til Udsfarlighed oventil. „Under Straa-, Rør- eller Træpaantag skulle alle Træløfter over Rum, der ere bestemte til Ophold for Mennesker, i Mangel af Gibsdække være forsynede med et mindst 8 Ctm. tykt Lerdække eller bestaa af Stænger, der ere i den fornødne Styrke omviklede med Straaleer“ — „Løstakten“ kaldes det — „Lerdækket kan anbringes enten paa Bjælkelaget eller formedelt et imellem Bjælkerne indskudt Trædække, i det sidstnævnte Tilfælde i en umiddelbar Forbindelse med Dæksbjælkerne Overflade.“ Det er de Bestemmelser, som ere gjorte gjældende i Hertugdømmernes Holsten og Slesvig, og man ser deraf, at man der har dristet sig til at gribe ind i disse Forhold ad Lovgivningsveien. De Bestemmelser, her ere givne, ere jo i mine Tanker ikke af den Art, at der kan siges om dem, at det vil være umuligt at udføre dem ogsaa hos os. Hvad imidlertid den Bestemmelse, jeg sidst læste op, angaar, da tror jeg ikke, vi kunne anvende den, nemlig, at der lægges et 8 Ctm. tykt Lervag paa alle Løfter over beboede Værelser. Jeg tror, vi ville finde mange Husmandshuse, som ikke ville være kjente med at faae en saa stor Vægt at bære; men at det i Udbredelsestilfælde er en Sirkling, er ganske vist. Her er altsaa peget paa en Vej, som foreskrives, at Straataget ved ny Huse skal paalægges med udglødet Staaltraad — her vilde vi bruge galvaniseret Staaltraad — og der er endvidere paabudt at forsyne alle Udgange med ildfaste Gavlve overover, saaledes at der kan blive fri Passage frem og tilbage. Det vil ogsaa kunne gøres her, men man vil ogsaa kunne erstatte dette ved at anbringe Ildgittere, og de medføre ikke nogen saa stor Beføstning, at der egentlig kan være Spørgsmaal om, at det kan være nogen Træden for nær mod Gierne og Brugere af slige Huse at paalægge dem at anbringe saadanne

Gittere, hvor straatætte Huse benyttes til Opholdssted enten for Mennesker eller Dyr.

Det var de almindelige Bemærkninger, og det er det, der kan siges i Almindelighed om slige Steders større eller mindre Brandsfarlighed og den Maade, hvorpaa den kan afhjælpes. Der er imidlertid en hel Del andre Betragtninger, som slutte sig til dette Spørgsmaal. Om Menneskene kunne vi sige: Ja, Herregud! ville de leve under Straatag og udsætte sig for at indebrænde levende, naa, saa har Mennesket sin frie Villie, og lad det saa være udsat for denne Fare. Derimod kan man dog vistnok gjøre den Betragtning gjældende, at skulde Guseieren og Husherren være af den Mening, at Sigt er tilstedeligt, er det dog vistnok ikke tilstedeligt ligeoverfor hans Husfæller, Familie og Lyende at vedligeholde en Tilstand, under hvilken det er givet, at de Paagjældende altid ere udsatte for Livsfare, naar Udbesbrand opkommer uventet og pludselig. Der kan ogsaa derimod ansæres det, at Husbonden som oftest vil have assureret, medens Lyendet som oftest ikke har assureret, og vi se meget ofte, at ved Udbesbrand er Lyendet bagefter den, som er værst faren. Gieren af Stedet faar sin Assurance, medens Lyendet maa nøies med det Tab, det har lidt. — Dette angaaende Menneskene. — Vi komme nu til Spørgsmaalet om, hvad vi egentlig skyldte vore Husdyr, og om det egentlig er forsvareligt i Tidens Længde at anbringe dem paa en saadan Maade, at man tvinger dem til at indebrænde levende, fordi man ikke vil træffe de nødvendige Foranstaltninger, der let kunne iværksættes og ikke koste meget, for at gjøre det muligt at redde dem i paakommende Tilfælde. Der har i de senere Aar været megen Tale om Dyrplageri og om Beskyttelse af Dyrene mod Mishandling, og her er et af de Punkter, hvor jeg synes, at man ved en saadan Virksomhed har god Grund til at tage sig af Sagen og maafte mere Grund end i mange af de andre Tilfælde, de træde mere i Pinene og derfor blive mere beagtede end just det, her er under Omtale, fordi dette sfer ganske underhaanden; det beagtes ikke. Der er i Almindelighed det at bemærke, at man ikke sieblikkelig kan forandre de bestaaende Forhold, men der vil navnlig paa de større Gaarde kunne gøres ganske overordentlig Meget, uden at paalægge Gierne meget store Byrder. En absolut Sikkerhed mod, at Dyr forulykke ved Udbesbrand vil altid være tilstede, naar Staldbygningen, i hvilken Dyrene opholde sig, er grundmuret, og naar den istedetfor at være forsynet med Træbjælker og Brædeløst bliver forsynet med Jernbjælker og murede hvalvede Løfter mellem disse. Naar saa dertil kommer, at Taget bliver syet eller bundet paa med galvaniseret Staaltraad, og det Hele bliver forsynet med Ildgittere, vil der ikke være Spørgsmaal om, at jo alle Dyr kunne reddes. Jeg tror ikke engang, at det vil være